

Dankdag 2015

Thema: 'dankdag vieren aan de voeten van de Heere Jezus'

Bijbellesing: Lukas 17, 11-19

ds. E.G. de Kruijff

Blijdschap hoeft nog geen dankbaarheid te betekenen...

Blijdschap en dankbaarheid, hoe mooi deze ook in elkaar kan overlopen, zijn niet automatisch aan elkaar gekoppeld. We hoeven er niet aan te twijfelen dat alle tien melaatsen personen geweldig blij zijn geweest met hun genezing. Dat lees je dan wel niet, maar dat kan gewoon niet anders. Maar van negen van de tien genezen personen horen wij niets meer. Misschien dat zij in de tempel lofliederen hebben gezongen, nadat de priester hen rein had verklaard... En misschien dat zij ook met tranen in hun ogen en een brok in hun keel hebben staan te zingen... maar slechts eentje *kwam terug* om Jezus ook daadwerkelijk te danken.

Deze constatering zou natuurlijk een goede aanleiding kunnen zijn om eens flink van wal te steken over de ondankbaarheid van ons mensen: hoe zit het eigenlijk met de dankbaarheid van dat stelletje ontevreden, klagende westerse mensen die wij soms zijn? ... Maar laten wij niet te snel gaan met te concluderen en te oordelen... Ik wil eerst eens beter begrijpen hoe het mogelijk is dat deze negen genezen personen niet zijn teruggegaan naar Jezus om Hem te bedanken. Zo ongelovig waren de melaatsen toch niet... Zij zijn in geloof op pad gegaan naar de priester (terwijl zij nog melaats waren, gingen zij toch naar de priester toe om zich genezen te laten verklaren!)..., ze hebben Jezus op Zijn woord geloofd dat zij genezen zouden worden. Hoe kan het dan toch, dat zij het nu na hun genezing zo laten afweten in het dankbaar zijn?

Zou het misschien zo zijn geweest, zoals je soms bij kinderen ziet, als zij jarig zijn? Alles gaat om de cadeau's, er is geen aandacht voor andere dingen/mensen.. Zo in beslag genomen door wat men zo graag wilde hebben... Zou dat misschien ook het geval zijn bij die negen melaatsen? Zo in beslag genomen door de dingen die men wil ontvangen..., bezitten..., bereiken..., ervaren..., dat er voor niets anders meer plaats is in het hoofd en in het hart? ... Dat gevaar ligt ook in onze samenleving op de loer. *Zo in beslag genomen door de dingen die men wil ontvangen..., bezitten..., bereiken..., ervaren..., dat er geen plaats is voor dankbaarheid.* ... Ik denk bijvoorbeeld aan hoe wij met gezondheid en ziekte omgaan. Men is door onder andere alle medische mogelijkheden tegenwoordig zo *verslaafd* geraakt aan gezondheid, aan een leven zonder pijn, aan een leven zonder handicaps, aan een leven zonder beperkingen, aan een gave gezondheid en een gaaf lichaam... dat het ons soms ook zo in de greep houdt. Met als gevolg dat je niet dankbaar kunt zijn.

We zijn verslaafd aan gezondheid. En een verslaving zorgt ervoor dat je niet dankbaar kunt zijn... , maar dat je alleen nog maar meer wilt..., dat je helemaal in beslag wordt genomen om het vooral niet te verliezen en dat de wereld verloren gaat als je het toch verliest...

Een diepe les voor mij en u: het zou zo intens jammer zijn als onze zegeningen ons niet brengen tot dankbaarheid... maar dat wij er zo verslaafd aan zijn geraakt dat wij alleen maar bezig zijn om het te hebben, om het niet te verliezen of er nog misschien meer van proberen te krijgen.

Het kan zijn dat de melaatsen dus alleen maar de gezondheid voor ogen zagen en daardoor niet tot die echte dankbaarheid kwamen... Het kan ook zijn – nog een andere mogelijkheid - dat de nood hen wel op dat moment heeft leren bidden en roepen..., maar dat zij na genezing vervolgens weer gewoon verder gingen. ... Dat zie je wel eens vaker bij mensen die een diep dal doorgaan: het lijkt wel alsof hun leven daardoor verandert of zij geestelijke rijper worden..., maar na de crisisperiode gaat men gewoon weer verder. De diepte van de ellende was eventjes diep... heel diep... maar de diepte van de ziel bleef onaangeroerd. Tja, de grootste crises hoeven niet per definitie harten week te maken en mensen ontvankelijk te maken. Je binnenste kan nog altijd op slot blijven...

Ik heb geprobeerd om die negen melaatsen wat te begrijpen, om daar iets van te verstaan... mag ik nu eens iets aan u en mijzelf vragen: *wat hebben al die zegeningen van het afgelopen jaar nu met u en mij gedaan?* Hebben ze ons innerlijk geraakt? ... Ben je erdoor geraakt dat God elke dag weer voedsel en drank, onderdak en kleding, werk of sociale voorzieningen heeft geschonken... Heeft het uw leven verdiept, gevormd? Of heb je misschien elke dag gebeden om het dagelijks brood, maar er verder niet over nagedacht... Kwam bij u misschien stiekem de behoefte op naar nog meer? Of... *groeide er diepe dankbaarheid op de bodem van je ziel?*

Dankbaarheid is *meer* dan blijdschap omdat je iets hebt gekregen, zo zien wij bij deze tien melaatsen. Dankbaarheid gaat dieper... dankbaarheid is niet te vinden tussen al je bezittingen, je geluk en blijdschap..., dankbaarheid groeit op de bodem van je ziel. Dankbaarheid kan er daardoor zelfs zijn op momenten dat de blijdschap en het geluk misschien wat minder zijn.

Dankbaarheid hoeft nog geen geloof te betekenen

Blijdschap hoeft dus nog geen dankbaarheid te betekenen. Nu nog een stapje verder, het tweede punt van deze preek: Dankbaarheid hoeft nog geen geloof te betekenen.

Dat dankbaarheid nog geen geloof hoeft te betekenen, herkent u misschien wel uit uw omgeving. Ik

hoor best wel vaak mensen (ook niet-christenen) zeggen dat zij dankbaar voor zijn. Maar *wie of wat* is men dankbaar? Het blijft soms bij een gevoel van dankbaarheid, een besef dat het niet vanzelfsprekend is wat men heeft mogen ontvangen. ... Misschien waren die negen melaatsen ook wel echt dankbaar...., maar waar is hun *geloof* na deze genezing? De collectieve genezing bracht slechts één van de tien op de knieën bij Jezus. Alleen deze ene persoon heeft ingezien met Wie hij van doen had. Jezus was voor hem geen gelukstreffer. Jezus was voor hem geen wonderdoener die ervoor zorgde dat hij weer met een gezond lichaam verder mocht. De ex-melaatse viel op de knieën voor Jezus... met het gezicht naar de grond... een teken van diep ontzag... en hij dankte Hem. ... Hij heeft beseft dat hij met nog een veel groter geheimenis in aanraking was gekomen dan zijn plotselinge genezing. Hij lag diep gebogen... *aan de voeten van de allerhoogste HEER.*

Ik hoop daarom dat al de zegeningen die u en ik hebben ontvangen u ook aan de voeten van de Heere Jezus hebben gebracht...Het land dat dit seizoen weer zijn opbrengst heeft gegeven, de gezondheid, het werk, de sociale voorzieningen, de medische verzorging, al onze bezittingen... ik hoop dat al deze dingen u ook aan de voeten van de Heere Jezus hebben gebracht... of misschien vanavond voor het eerst aan Zijn voeten brengen.

Ik hoop dat al deze zegeningen u het geheim verklappen dat achter al deze zegeningen schuilgaat... dat u in al deze zegeningen de liefde van Christus mag ervaren. Die ene melaatse zag meer dan zijn gezond geworden lichaam... hij stond oog in oog met zijn Redder... Hij ervoer meer dan een geluksgevoel... hij had de oorsprong, het doel en de zin van zijn bestaan gevonden.

Brengen al de ontvangen zegeningen mij aan de voeten van de Heere Jezus? Ik heb het immers aan Hem te danken..., ik heb het aan Zijn lijden en sterven voor mij te danken dat ik dag aan dag mag leven van de zorg van mijn hemelse Vader. Ik heb het aan Hem te danken dat ik mij niet hoeft te verschuilen voor God, maar dat de hemelse Vader met Zijn armen wijd verloren zonen en dochters wil ontvangen, wil kleden en van Zijn vreugde wil laten genieten. Ik heb het aan Hem te danken dat ik niet bezorgd hoeft te zijn voor de dag van morgen.

Al die zegenen die ik heb, willen mij brengen aan de voeten van de Heere Jezus. Ze doen mij diep buigen: waar heb ik mijn zegeningen, mijn redding, mijn geborgen-zijn aan verdiend?... Aan Jezus' voeten mag ik omhoog kijken en de hemelse Vader in het hart zien. Want in deze Jezus zie ik Gods liefde, liefde voor melaatsen, liefde voor alle mensen die aan de rand van de maatschappij staan. In deze Jezus zie ik Gods liefde voor mensen die niet kunnen meedoen met..., die niet kunnen beantwoorden aan..., die zichzelf soms zo op afstand van anderen voelen staan. In Hem mag ik Gods liefde zien voor mensen die door zonden

getekend zijn, die onherstelbare schade hebben opgelopen, die uit zichzelf verloren zijn. Jezus zoekt de grenzen op... om Zijn grenzeloze liefde te laten ervaren. En door Hem mogen wij een nieuw leven tegemoet gaan...-precies zo als die melaatsen die naar de priester moesten gaan - door Hem mag ik een nieuw leven tegemoet gaan, ook al zijn de butsen en schrammen, de wonden en littekenen in mijn leven nog zo duidelijk zichtbaar. Ik ben gered... beveiligd... geborgen... gezegend... door Zijn liefde en genade.

We zitten vanavond met de ex-melaatse geknield voor Jezus' voeten. Dit is de Geneesheer van melaatsen... die melaatsen naar de priester stuurt om hun vreugde en het nieuwe leven tegemoet te gaan..., terwijl Jezus Zelf straks diezelfde weg naar Jeruzalem zal gaan om daar aan al zijn verwondingen en uitputting aan het kruis te sterven. De doeken mochten van hun zweren af, doeken die doen denken aan de dood..., terwijl Jezus' lichaam over niet al te lange tijd met doeken zal worden bedekt, nadat Hij Zijn leven heeft gegeven. De melaatsen mochten heengaan... mochten hun plaats in de maatschappij weer innemen... doordat Hij Zichzelf uit de samenleving liet verstoten.

Ik hoop dat u in die zegeningen die u heeft ontvangen, de liefde van Christus mag opmerken. Van blijdschap naar dankbaarheid. Van dankbaarheid tot geloof. Christus heeft veel meer voor ons op het oog dan alle zegeningen die u en ik hebben ontvangen. Hij heeft met Zijn liefde ons eeuwig leven op het oog. De genezing van de melaatsen was nog niet klaar, want de werkelijke genezing vond pas plaats aan Jezus' voeten: ga heen, uw geloof heeft u behouden.

Als je Jezus niet de eer geeft... niet voor Hem op de knieën valt..., dan mis je de allergrootste zegen van God. Dan voel je je misschien wel gezegend met alle rijkdommen die je hebt..., maar wat ben je arm... Al die rijkdommen zijn dan camouflage van je geestelijke armoede. Maar geknield voor Jezus mag je je de rijkste mens op aarde weten.

Ik hoop nu dat wij samen een roepende en gelovende gemeente mogen zijn, zoals die tien melaatsen. Maar ik hoop bovenal dat wij steeds weer samen mogen knielen voor de Heere Jezus en Hem zullen aanbidden. Want alle zegeningen van dit jaar verwijzen naar Hem. Naar Zijn liefde en genade.

Laten wij samen onze dank gaan uitzingen. Danken aan Jezus' voeten, omdat wij in Hem... en door Hem... zo rijk mogen zijn.

*Heer, ik geef U mijn aanbidding,
Heer, ik geef U al mijn dank en eer.
U alleen wil ik aanbidden
U alleen komt tot de dank en eer
(Opwekking nr. 481)*